

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

II. évfolyam, 3. szám, 2008. március

Fantasy

Szépirodalom

Zenerovat

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói:

Anonymus Chynewa, Tim Shaw, Jimmy Cartwright,
Túri András, Fényhozó, ImiRamone, Lheebamy, Varga Róbert

Köszöntő

Tisztelt Olvasó!

Márciusi számunk több szempontból is rendhagyó.

Elsőként rögtön az tűnhet fel, hogy a hónap végén jelentünk meg. Ez egyrészt a márciusi ünnepek miatt van, másrészt sajnos egy komoly betegség, műtét is közrejátszott benne.

Másodikként a tartalmi részben fedezhető fel ez a rendhagyóság, hiszen írásaink többsége valahogyan, valamilyen formában az orkokkal foglalkozik, azokhoz köthető. Ezt tükrözi a borító is.

Az orkokhoz kapcsolódik zenerovatunk is, de erről bővebben ott.

Könyvajánlónk is rendhagyó, s inkább lehetne Képregényajánló most a rovat címe, hiszen egy régi, de nagyon szép kivitelezésű fantasy képregényt mutatunk be.

Jegyzetünkben több szemszögből is vizsgáljuk március 15-ét, kissé elméláztunk azon, mivé lett mára, s milyen lehetett régen.

Rendhagyó most az is, hogy a fenti okok miatt eléggé sietve, azt is mondhatnám kapkodva készültek el egyes írások, így az egész újság is. Az biztos azonban, hogy nem szűnünk meg, tovább folytatjuk az AKF készítését, kiadását.

Remélem azért ebben a számban is találtak érdekes, szórakoztató olvasnivalót, hiszen az olvasó felé a célunk „csak” annyi, hogy kellemes kapcsolódást, jó szórakozást, esetleg néhány érdekes gondolatot adjunk.

Jimmy Cartwright

Helyreigazítás

Előző számunk zenerovatában sajnos elírtuk a segítőnk nevét. **Az angol szakos tanárnő neve helyesen Lőrincz Edit.** A hibáért ezúton is elnézést kérünk!

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
II. évfolyam. 3. szám, 2008. március

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap közepén.

Borító: Taplóbanda - Bognár Attila (WhiteRaven)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (András)

Grafikai munkatársak: Bognár Attila (WhiteRaven),
Scholtz Róbert (Sigynnae)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Tartalom

FANTASY

Vonzó / Tim Shaw /	3.
Csere / Anonymus Chynewa /	4.
Ork Sámán Ének / Fényhozó /	5.
Varázsbot / Lheebamy /	5.
Tapló és bandája / Jimmy Cartwright /	6.
John Ronald Reuel Tolkien / Jimmy Cartwright /	12.

SZÉPIRODALOM

A Mindenem / Imi Ramone /	13.
A Szenész-Szív / Imi Ramone /	13.
Miért pont Ő / Varga Róbert /	13.
A Magány Temploma / Imi Ramone /	13.
Tanulság / Imi Ramone /	13.

ZENEROVAT

Morgoth / Túri András /	14.
-------------------------------	-----

KÖNYVAJÁNLÓ

A Zsoldos / Jimmy Cartwright /	16.
Elhunyt Gary Gygax / Jimmy Cartwright /	16.

Jegyzet

Túri András

Márciusi ifjak

Március idusa neuralgikus pont. Az utóbbi 160 évben a hatalmi struktúrák mind megpróbálták valamit kezdeni vele. Elhallgatták, bagatellizálták, saját képiükre akarták átformálni, más, nekik tetsző ízékhez társították. Ez a tizenötödike azonban a maga szikár nyersségében kikezdetetlen maradt. Jelképpé lett, magában állva. De azért van egy édestestvére: október 23. Akkor, 160 éve, polgári forradalom robbant ki, ami aztán - ahogy az máskor is megesett - háborúvá szélesedett, szabadságharcá. Bevallom: azt a fogalmat, hogy polgári forradalom, egyszerűen nem értem. Meglehet azért van ez, mert a marxista zsargon már elkoptatta a forradalom szót. Teljesen súlytalanná vált, mint fogalom, annyit emlegettek egy „nagy...”, meg egy „ellen...” kontextusában. Én már ezt a gimnasztikort képtelen vagyok ráhúzni a kürtőkalapos, sétapálcás, főkötős, rakott szoknyás polgárokra és polgárnőkre. Lehet, hogy bennem van a hiba. Na mind egy. Bármilyen régen is volt ez a felkelés, még mindig vannak sötét foltjai. Az irodalomtörténet állítja, hogy Segesvárnál meghalt Petőfi. Több mint egy évtizede akadnak akik mást mondtak. Szerintük a megszálló orosz hadsereg deportálta. Állítólag meg is találták a csontjait, a messzi keleten. Nem tiszta ügy. Néhány éve hallottam először egy másik meglepő infót. Kossuth apánk már amerikában ette az emigráció keserű kenyerét, midőn kitört az észak-dél polgárháború. Ami a nagyon meglepi, hogy ebben a konfliktusban kinek a pártjára állott: a délre! Nekem még azt tanították, hogy a déliek a rabszolgatartó, ültetvényes elnyomók voltak, míg az északiak a szabadság és demokrácia lovagjai! Nem semmi! Lehet, hogy az amcsi civil war-ról sem tudunk mindent?

Néhány kedvenc „martius”-os filmem címe: Kőszívű ember fiai, 80 huszár, Szirmok, virágok, koszorúk. Szuper filmek! Azt azért némileg sajnálom, hogy a mostani digitális technika még nem lett bevetve a 48-49-es frontokon. Pedig nagyot lehetne zúzni! Szívesen néznék meg egy ebben a korban játszó digitálisan megturbózott háborús filmet. Az olyan csemegék, mint a Ryan közlegény megövése, a 300, vagy a Rambo 4, sokat lendítettek a háborús műfajon. Például nekem tetszene egy olyan jelenet, melyben a csata közepén glasszézó kamera szemszögéből láthatjuk a Magyar huszárak lovasrohamát, ahogy lejjebb veszik az osztrák sógorok arcát. Mondjuk egy fejjel. A másik, ami érdekelne: a kovás pisztoly. Közvetlen közelről. Szerintem ezzel még ki lehetne akasztani a tisztelt moziba járó közönséget. Meg azzal is, hogy megmutatják milyen hatást gyakorolt az élőőrökre egy kartácstűz. Tuti a piros karika 18! Nem csak ez a 160 éves sztori ilyen. A másik nagy kedvencem: Mohács. A feltárások tanúbizonysága szerint a küzdő felek nem pályogatták egymást. Csatabuzogány, bárd, kard, lándzsa. Ezek hatásait a nagyközönség még nem ismeri olyan jól, mint egy 2-ik világháborús német géppuskáét. Pedig illene!

Ha már Március, meg ifjúság, bizony nekem eszembe jut valami más is. Szintén márciusban volt, de mindössze 15 éve. Egy, azóta megszűnt, italmérő műintézményben lejátszódtott esetnek érkezik el minden „martius”-ban az évfordulója. A nagy nyilvánosság úgy értesülhetett az ügyről, hogy nem értesült igazán. A sajtó nem szó szerint valahogy így hozta: fiatalok egy csoportja megjelent a helyszínen botokkal felfegyverkezve, és szétverte a berendezést. Mint szemtanú én csupán egy Junoszt típusú televízió leesésére emlékszem, amit véletlenül lelöktek. A készülék különben túlélte az eseményt. Meg a robajt követő döbbszentésre, amibe egy felkiáltás robbant: KEEÉSZ! Az ezt követő szóváltás egy örök szállóigével ajándékozta meg a jelenlévő, kulturáltan berúgni akaró ifjúságot. Ez pedig így hangzott: - Ne b...megejél, b...meg! - A felszólítás veretes egyszerűsége, zseniális tömörsége, már-már költői magosságokban leledzik. Mint említettem szállóigévé lett, sokat idéztük.

Vonzerő

A férfiak mindig is versengtek a nőkért, mióta világ a világ. Nincs ez másképpen az orkognál sem. A fiatal, erejük teljében lévő férfiak azonban nem mindig tudják kielégíteni a női vágyakat. Talán emiatt fordulnak időnként a nők az idősebb korosztály felé. De az is lehet, hogy egészen más van a háttérben...

Bhaark felhorkant, mint egy bős vadkan, ekkor azonban egy hatalmas tenyér tapadt a szájára, hogy megakadályozza a kitörni készülő szitokáradatot. Majd erős kezek rántották le a térdig érő, elsárgult fűbe.

- Te is láttad? - kérdezte felháborodva a barátjától.

Chulla savanyú képpel bólogatott, arcán nem látszott meglepetés.

- Én megmondtam előre, de nem hittél nekem.

- A vén kujon! - háborgott tovább Bhaark. - Vajon hogy csinálja?

A fiatal ork újra kilesett rejtkehelyéről a falu szélén épült viskóra, melynek ajtajában Yeluma búcsúzkodott az öreg Gronghától. De nem csak úgy, ahogy szeretetreméltó ork apókáktól szoktak ártatlan gyereklányok. Yeluma ajka hosszú, szenvedélyes csókban forrt össze Grongha szájával, miközben az aggastyán jól megmarkolta a menyecske izmos tomporát. Yeluma felkacagott, lefejtette hátsójáról a szikár kezeket, majd elindult hazafelé. Időnként vissza-visszafordult integetni, s ilyenkor Grungha huncut mosollyal a képén mindannyiszor egy csókot dobott a lány után.

A látvány még tovább szította Bhaark dühét.

- Már értem, miért kerül Yeluma mostanában - duzzogott. - Pedig régebben sohasem kérte magát, ha egy kis hancúrozásra hívtam. De amióta ezt a vén csirkefogót hazaette a fene, Yeluma felém se néz.

- És nem csak ő az egyetlen - kesergett Chulla is. - Minden valamirevaló nőtény ennek a vénségnek a kegyét keresi. - Óvatosan körbelesett, majd lehalkította a hangját: - Tegnap este a főnök asszonyát láttam belopódzni Gronghához.

- Slampos Grindollát? Hú!

Bhaark tudta mit jelent ez. Ha már Behemót Teghoron, a falu nagytermészetű főnöke se tud vetélkedni az öreggel, akkor még annál is nagyobb a baj, mint sejtette.

- Ez nem igazság!

- De nem ám!

Bhaark elhatározta magát.

- Agyonverem a vén nyavalyást.

- Nem teheted - jegyezte meg Chulla -, mégis csak a nagyapád.

- Attól még agyonverhetem.

- Gondolj bele, mit szólnának a többiek, ha megölnéd a falu "hősét"?

Bhaark töprengett egy ideig. Ez abból is kiteszett, hogy közben hangosan csikorgatta az agyairait.

- A férfiak szerintem nem bánnák...

- És az asszonyok? - nézett rá Chulla sokatmondóan. - Többet nem lenne itt maradásod.

Bhaark belátta, hogy barátjának igaza van. Ha megfosztja a nőket kedvencüktől, az rajta nem sokat segít. A többi hím jól járna, de ő ugyanúgy asszony nélkül marad.

- Hát akkor, mi a fenét tegyek? - bődült fel.

- Derítsd ki a titkát - javasolta Chulla -, mert hogy valami titok lappang e mögött, az biztos.

Bhaark szeme felcsillant.

- Talán szerzett valahonnan bájitalt. Állítólag egyszer régen, a kóborlásai során még a nagy Arbeo Truffennel is találkozott.

- Oh, persze, a híres mágus, akinek nyoma veszett...

- Csak gúnyolódj, de ha mégis igaz a legenda, akár kaphatott is varázsitalt tőle ez az öreg lókötő, nem gondolod?

- Lehet - hagyta rá Chulla. - Mindenesetre te vagy a legközelebbi rokona. Ha neked nem sikerül kideríteni a rejtélyt, hát akkor senkinek...

- Ez nagyon kedves tőled, Bhaark! - mondta Grongha apó, miközben átvette a rohasztott lóagyvelővel teli tálat. - Kerülj beljebb, kis unokám!

Grongha szélesre tárta vendége előtt a kalyiba ajtaját. Annál szélesebb csak a mosolya volt.

- Mi szél hozott? Te is kíváncsi vagy a kalandjaimra?

- kacsintott ifjú rokonára.

Bhaark zavartan toporgott. Lesütötte a szemét, s közben a nadrágját gyűrögette.

- Éppen erre jártam, s gondoltam, örülnél egy kis csemegének.

- Köszönöm! Bár nem szenvedek hiányt semmiben. Grooms minden jóval ellát, amire csak szüksége lehet egy ilyen magamfajta kivénhedt orknak.

- Sőt, még többel is, ahogy hallottam...

Grongha felkacagott. Vastag, gondozott szemöldökét fel-le mozgatta mókásan.

- Az asszonyokra célzol? Hát igen, nincs okom panaszra.

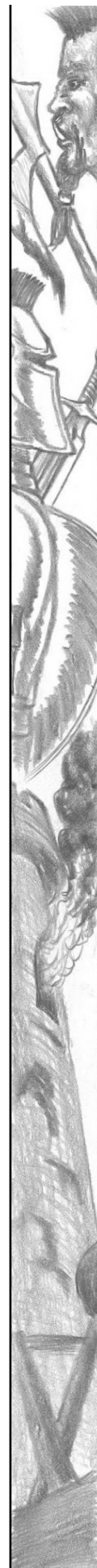
Bhaark nem tudta tovább fenntartani a kedélyesség álcáját. Keserűen kifakadt:

- Mondd, apó, mi a fenét esznek a nőtények egy ilyen vén csonton?

Grongha megvonta a vállát.

- Fogalmam sincs, édes fiam, fogalmam sincs - vigyorgott vérlázítóan, aztán megnyalta a szemöldökét.

Tim Shaw

Csere

Sok helyen feltűnik az életbenmaradás problémája. Nincs ez másként a fantasy irodalomban sem. Egyre másra olvasni olyan történeteket, ahol kritikus helyzetekben varázssitalokkal, mágiával mentik meg a hőst. De vajon tényleg jó az a hősnek, ha megmenekül? Vajon mekkora árat kell érte fizetnie?

...Hajnali harmat telepedik arcomra. Minden tagom sajog, tüzel, de e lány nedv kellemesen hűti testem. Érzem, tudom, felébredtem, s jól tenném, ha ennek megfelelően kinyitnám szemeimet, de valamiért nem tudom. Megpróbálom megdörzsölni szemhéjamat, de az első mozdulatnál megreked az elhatározás; iszonyú fájdalom hasít az alkaromba. Tehetetlenül ejtem vissza karom a földre.

Lassan tudatára ébredek a külvilágnak. Ragacsos szél fú... Füstszagot és dögkeselyű rikácsolását hozza. És még valami édeskészet... vérszagot. Érzem, tudom, fejem zavaros emlék-raktárában ott van mindenre a válasz, de most nem férek hozzá a válaszokhoz. Még azt sem tudom, ki vagyok én? No és hol vagyok?!

Kezdek rájönni, hogy csak akkor lesz esélyem utat találni elzárkózott énemhez, ha mégiscsak kinyitom szemeimet. Így hát minden erőmet összeszedve, újra megmozdítom kezemet.

Az akció kevesebb fájdalmat zúdít elkínzott idegrendszeremre, mint amennyire számítottam. Vagy amiatt, hogy eszmélésem pillanatában sokkal érzékenyebb voltam a fájdalomra, vagy az idegrendszerem kezd eltompulni... végeredményben teljesen mindegy. Érzem, hogy kezem közeledik arcomhoz. Gyanúsán recsegnek-ropognak csontjaim, s valami cuppogó, csörgő hang keveredik a keselyűk rikoltozásához.

Ráejtem kezem az arcomra. Abban a pillanatban tudom, miért nem látok. Alvadt vér borítja az arcom, a szemem! Nem! Az nem lehet, hogy megvakultam! Eszelős igyekezettel, félelemmel telve kezdtem ledörzsölni képemről a rákérgetett vi-tae-t; közben még fájdalmairól is sikerült megfeledkeznem.

Majd' felkiáltottam megkönnyebbülésemben, ahogy az első fénysugár a tekintetembe kapcsolódott. Úgy érzem, farkasszemet nézek a Nappal, s ez a versengés hamarosan könnyeket csal a szemembe. Elfordítom hát fejem; minő csoda, egy

csillag legyőzött egy embert!

Nyögve feltápáskodom, s végignézek magamon. Siralmas látványt nyújtok, annyi szent. Csupa vér, csupa sár a ruházatom, bőrnadrágomat valami éles eszközzel végighasították jobb lábamon, a jobb lábammal együtt. Testemet láncling borítja, több helyen azonban úgy tűnik, ez nem védett meg igazán. A láncszemek rojtosra kaszabolódtak rajtam, egy nyílvevő áll ki a bal vállamból s egy a bal combomból. A jellegzetes, fekete tollú vesszőket felismerem, ám egyelőre még nem tudom hova tenni őket. Aztán észreveszek egy vesszőcsontot lovaglósizmamban, ám ez nem érte lábamat.

Köpenyem csatja szinte fojtogat, így hát leoldom magamról. Lucskos cuppanással omlik mögöttem a földre.

Az arcomra alvadt vér a homloksebemből származik, valószínűleg ennek köszönhetem memóriazavaromat is. Mindent összevetve úgy gondolom, szerencsésnek kell éreznem magamat, hogy egyáltalán életben vagyok. Lassan körülnézek.

Egy erdőben vagyok, pontosabban egy tisztáson. A füst egy még mindig parázsló fa házikó romjaiból származik.

Körülöttem vér áztatta sárrá a földet... és halottak! Rengeteg holttest borítja a kis tisztást, de

Sigynnae

még az erdő fái között is látni vélem a tetemetek. Emitt egy lándzsa döfött át egy embert úgy, hogy az eldőlni sem tudott, hisz' a fegyver megtámasztotta; amott egy fejeahagyott test, és orkok! Zöld, pikkelyes testű tetemek keverednek minden felé az emberekével, mint egy túlvilági, obszcén orgia résztvevői. Ekkor értem meg a fekete tollú nyílvevőket; az orkok használnak ilyet!

Azaz... MI használunk ilyeneket a nyamvadt puhányok ellen! Furcsa érzés kerít hatalmába; nem tudom, ki vagyok! Nem csak a nevemre nem emlékszem, abban sem vagyok biztos, ember vagyok-é, vagy ork? Ám egyre erősebb bennem a meggyőződés, hogy a farkasszellem népéhez tar-

tozom. Akkor viszont hogy kerülnek belém ezek a fekete tollú vesszők?

Korszakalkotó ötletem támad; a legjobb, ha ellenőrzöm bőröm színét!

A ráfolyt vértől eltekintve fehér. Hát ember volnék? Ezzel egy időben egy emlékkép jelenik meg előttem. Még porontyként, a családi barlangban, a testvéreimmel játszom, aztán föltűnik anyám, s egy darab véres húst vet elénk, s mi rávetjük magunkat.

Ork. Tehát mégiscsak ork vagyok. Akkor viszont mit keresek ebben a nyomorúságos testben? És még mindig nem tudom, ki vagyok, és hogy kerültem ide?

Újra körülnézek a tetemek közt, hátha találok ismerőset. Hamarabb találok, mint gondoltam volna. Előttem fekszik egy ork, bőrvértben, bőrszakban, egyik kezében kis fapajzs, másikban törött kard. Mellkasából rövid kard mered elő.

Én vagyok az.

Ez nem lehet igaz! Hát mi folyik itt?! Meghaltam, és mégse! Ember vagyok, és ork is! Hiszen már mindenre emlékszem! Emlékszem egész eddigi életemre - és ORK VAGYOK!!!

Azonnal találnom kell valakit, aki segít! Aki segít kibogozni elmémben a kibogozhatatlan csomókat, aki megmondja, ki vagyok!

Véletlenül indulok el az egyik irányban, az erdő felé. A faház üszkösödő csontvázát szándékosan kerülöm el, magam sem tudom, miért. Talán még mindig van valami, amire nem sikerül visszaemlékezni... De tényleg! Védjük a házat, vagy támadtuk?

Ám hirtelen mindez másodlagossá válik. Az erdő szélén ugyanis a bozótosból négy fickó ugrik előm, orkok. Megkönnyebbülök. Végre valaki, aki esetleg tud segíteni! Ám ezekben nincs semmi segítő szándék. A négy zöld arc elé ugyanis négy rövid íj emelkedik.

- Dögölj meg, nyamvadt tésztaképu! - hörgi még egyikőjük reszelős hangon, a következő pillanatban pedig már kár volna magyarázkodnom.

De azért megpróbálom.

- Várjatok! Én is... -ekkor csapódik belém az első vessző. A vér spriccelve tör elő a torkomból, elhal a hangom.

S ekkor végre minden az eszembe jut! Hősies viselkedésem elismeréseként, a legutóbbi összecsapás után, törzsem sámánjától kaptam egy amulettet. Kérdésekre válaszolva azt mondta, ez egy Deus Ex Machina. Mivel továbbra sem látta felvillanni tekintetemben az értelem szikráját, tovább magyarázott.

- Bátorságod példaértékű a törzsünkben, fiam! Ezért úgy döntöttem, hogy egy véletlen találat, vagy egy eltévedt nyílvesző egyszerűen nem okozhatja a halálot! Ez a varázsszer megóv téged a haláltól - DE CSAK EGYETLEN EGYSZER! Abban a pillanatban, hogy a halálos sérülést elszenveded, a lelked kiröppen porhüvelyéből, s a legközelebbi élőlény testébe kerülsz, száműzetésre ítélve annak lelkét! Érted már, fiam, micsoda hatalmas kegyben részesültél?!

Aha...

Anonymus Chynewa

Ork Sámán Ének

Urut'hal
Urut'hal
Hatalmadban a Halál

Segíts minket Ősanyánk
Vérben fürdő, Nagyanyánk
Vad öledből születtünk
Tőled nagy a Nemzetünk

Urut'hal
Urut'hal
Áldjuk mind, a Hatalmát

Mérgezd meg a fegyverünk
Minden gyengét megölünk
Minden kincset begyűjtünk
Öregbítjük hírnevünk

Urut'hal
Urut'hal
Tiéd lesz a Nagyvilág

Fényhozó

Varázshot

A tábortűznél ülve
Oroszlánhúst sütve
Azon gondolkodom
Hol a varázshotom?

Elhagytam valahol?
Vagy valaki már velem
Messze elloholt?

Nem. Ez nem lehet.
Csak most veszem észre
Ezt raktam fának a tábortűzre
Felugrok, kikapom:
Nézem varázshotom.

Megégett. Fekete.
De legalább
A tűzmágia jobban megy velem!

Lheebamy

Tapló és bandája

Az orkok bizony - bárki bármit is állít - eléggé egyszerű népség. Még legkiemelkedőbb agytrösztjeik, sámánjaik sem érnek fel más fajok kiemelkedő szellemi képességű egyedeivel. Az átlag orkok pedig... Nos, lényegében örülhetünk, ha az önfenntartáson kívül másra is képesek. Az öntudatuk, lelkesedésük viszont az egyik legkiemelkedőbb az összes faj között.

A küldetés

Tapló meglehetősen kifejtett ork példány. Nagy termete, széles háta, tipikus görbe, ámde izmos lábai, térd alá lógó mancsai az ork nők bálványává teszik - mindaddig, amíg meg nem szólal. Persze ő ettől függetlenül meg van győződve arról, hogy nála okosabb orkot még nem hordott hátán a föld. Nagyságát és karizmatikus személyiségét persze nem csak az ork nők veszik észre, hanem a fiatal ork férfiak is, akik mindig Tapló sarkában lógnak, hogy tanulhassanak tőle.

Történt egyszer, hogy a falujába egy idegen ork sámán érkezett, s a helyi sámán segítségét kérte. Egész éjszaka beszélgettek Gark sátrában, majd reggel összehívták a falu vezetőit, Urghot, a kocsmáros, Zuraghot, a hadvezért, és Ngaurt, a boszorkánymestert. Önjelölt vezetőként persze megjelent Tapló is némi késéssel, mivel Urgh távolléte okán a kocsmá nem nyitott ki. Persze Tapló tisztes távolságot tartott az addig megjelentektől, de azért még jól hallotta a latrina mögül, hogy miről is beszélgetnek.

- Hadd foglalmam össze. - szólalt meg Ngaur. - Néhány évvel ezelőtt a törpök rajtatok ütöttek a falutokban, ahonnan elrabolták szent ereklyétek, a hős és rettenthetetlen harcos, Harkh, ékkövekkel díszített koponyáját. Hiába küldtetek csapatokat a visszaszerzésére, senki sem tért vissza a küldetésekből. Miután nálatok elfogytak a hadra fogható, bátor katonák, a szomszéd falukhoz fordultatok, de ők sem jártak sikerrel, bár közülük többen visszatértek. Most meg minket akarsz bepalizni, hogy egy ilyen...

- Várj Ngaur! Ne húzd fel magad. - szakította félbe Zuragh. - Látod, hogy mennyire kétségbe van esve. Végső elkeseredésében fordult hozzánk. Megjegyzem talán te is kétségbe lennél esve, ha a faluban évek óta nem születnének utódaink.

- Jól van, jól van Zuragh. Ebben igazad van. Van talán valami ötleted, mit tegyünk?

- Nekem mindegy, ha extra bevétel lesz a kocsmában. - Vigyorodott el Urgh.

- Neked mindig csak ezen jár az eszed! - Villant rá vizenyős-sárgás szemével Gark.

- Foglalkozhatnánk esetleg a problémával? - Csattant fel Zuragh. - Talán szervezhetnénk egy...

Mondatát éktelen kiabálás szakította félbe a sátor mögötti latrina felől. A sátorból egy emberként vonultak ki, hogy lássák, ki csap ekkora ricsajt. Tapló feje éppen akkor bukkant ki a fekáliából, mikor odaértek. Zuragh és Ngaur tekintete kárörvendően egymásba kapcsolódott, s szinte egyszerre szólaltak meg:

- Küldjük el Taplót a koponyáért!

Urgh és Gark tüdejéből egyszerre szorult ki a levegő, oly hevesen kezdtek hahotázni, míg Wram nem bírta tovább az idegfeszültséget és ájultan puffant a földön. Ekkorra Tapló kikászálódott az ürülékből, majd széles vigyorral Zuragh és Ngaur felé indult.

- Igazá? Tíleg? Éngemet kúttok a... a... zerk... erke... zreke... koponyájé'?

- Állj! - ordítottak rá egyszerre, mielőtt még „baráti” ölelésével mindkettejükre nem kente volna a bűzölgő fekáliát.

- Igen, megfordult a fejünkben. Persze csak ha te, és a slepp... csapatod elvállaljátok. - mondta Zuragh. - Menj, szólj nekik, mi addig mindent előkészítünk, hogy mihamarabb indulhassatok.

- Rohanok! - kiabálta önfeledten Tapló, hiszen még sosem kapott ilyen komoly feladatot.

Elsőként Bumburnyákhoz és Bambatökhöz futott. Bumburnyák jól megtermett ork példány, bár Taplónál egy fejjel kisebb, viszont izomzata jobban kidolgozott, s ha lehet, még Taplónál is erősebb. Ez utóbbit persze Tapló sosem ismeri el. Ragyás és kifejezetten buta képe van, ami jól tükrözi nem létező intelligenciáját. Folyton teszi a szépet az ork lányoknak, s folyton kosarat - helyesebben dobhártyarepesztő taslit - kap. Sajnos ezt ő szereti pozitívumnak értékelni.

Bambatök Bumburnyák öccse, hasonló szellemi képességekkel. Fizikailag elmarad azonban bátyjától, de azért erőből ő is simán lenyomja Taplót. Képe neki is kifejezetten bamba, ha lehet, még jobban, mint Bumburnyáknak, viszont szép bőre miatt rá tényleg tapadnak az ork csajok, akkor is, ha nem akarja.

Tapló, szokása szerint ajtóstól rontott Bumburnyákék putrijába.

- Hahó lusta népség! Kejjetekfő! Megyünk kúdetésre! - kiabálta, miközben felrugdosta a testvérpárt. Azok persze sokkal inkább fölkeltek a különös szagra, mint a fizikai atrocitásra.

- Tapló! Hogy a két szemed vájja ki a holló! Mi a szar ez a bűz?

- Asszem bratyó pont az. - Szólalt meg Bambatök. - De valami küldetésről ordikal ez.

- Miféle küldetésrű? - állt fel Bumburnyák.

- Va'ami sámánnak kő visszahonni egy koponyát. Töpörtű!

- Az nincs, csak némi száraz kenyér, egy kis kása, meg a tegnapi bableves, amit anyám főzött. - mondta Bambatök.

- Tö meg mirű' beszés? Mondok visszakö honni egy koponyát a töpörtű!

- Miféle töpörtű te agyzsugorodásban szenvedő gyerekgyíkkezdemény? - szegezte neki a megke-

rülhetetlen kérdést Bumburnyák.

- Hámé? A töpörtű, akik a hőlgyek a'att laknak, meg náunk feleakkora a naggya.

- Törpöktől? - Kockáztatta meg Bumburnyák.

- Aztat mondok én es! Töpörtű!

- Mondasz te... de mindegy is! Milyen koponyárá van szó? - kérdezte Bambatök.

- Há mondok! A sámán gyűtt, hogy a falujábú ellopták. Va'ami nagy hősé vagy mifene. Drága és köves. Osz mijúta nincs, nem ellenek náluk a asz-szonyok.

- No ez már így érthetőbb. - mondta Bumburnyák. - Azért menjünk el Piperkőchöz, és kérjük ki a véleményét.

- Mennyünk, de sietve! Akármáris indúhatunk! - sürgette Tapló a testvérpárt.

Nosza felkerekedtek mindhárman és lólalálába átrohantak a szomszéd sátorba.

- Nicsak! Ideértetek? - kérdezte Piperkőc meg sem lepődve. - Szóval menjünk-e a koponyáért, vagy ne menjünk-e a koponyáért? Ez itt a... mi ez a rohadt bűdös?

Piperkőc tisztaságmániás, vézna ork példány, de az esze a helyén van - egy orkhoz képest legalábbis. Gyakorlatilag mindenki lenézi és kiközösíti, hiszen szokása, hogy mindenféle illatos pacsulikat ken és fűjkál magára. Még az ork csajok is utálják, hiszen egy némelyiküknél még Piperkőc is sokkal jobban néz ki. Ráadásul nem is hajlandó akármibe felöltözni.

- Tapló. Szaros. Megint. - mondta kánonban Bambatök és Bumburnyák.

- Pfuji! - köpött ki Piperkőc. - Mind egy már. S mit is kapunk mi azért, hogy életünket kockáztatva visszaszerezzük az a koponyát? - fordult Taplóhoz.

- He? - kérdezett az vissza.

- Mi lesz a jutalmunk, ha visszahozzuk a koponyát? - szótagolta Piperkőc.

- Háá!... mégnemtom. - gondolkodott el Tapló, majd szemében különös csillogással felrikoltott - Hősök leszünk! - majd kihúzta magát és diadalmasan belevigyorgott a semmibe.

- Na persze. Hősök. A gyomrunk attól még üres marad te Tapló! - csóválta a fejét Piperkőc. - Engem nem érdekel. Menjete ha akartok. Különb is, be kell szerezni néhány üveg kölnit, mivel fogytán van.

- Akkor kérdezzük meg Késést. Ő biztos jön! Jobb, mint a sátrában kucorogni, vagy egy nyirkos zárkában. - Javasolta Bumburnyák. Nosza neki is indultak s a falu túl végén lévő rozoga kis sátorhoz siettek, amely Késés lakhelyéül szolgált.

Késés cingár, kis termetű ork, első megjelenésre könnyen összetéveszthető egy goblinnal. Mivel nem képes a nehéz fizikai munkára, kénytelen a kevéske eszéből és nagy ügyességéből megélni. Alapvetően borbélyként tevékenykedik, s mint

ilyen igen jól bánik a különböző éles szerszámokkal. Azonban ha épp nincs munkája - ami gyakran előfordul - keres egy közeli várost, és zseb-metszőként tengeti életét. Kezdetben sokszor nyakon csípték (csapták), így meglehetősen jó futó lett belőle.

- Szasz Késés! - rontott a sátorba Tapló, majd rögtön félre is kapta a fejét, de az elsuhanó tör még így is megnyeste a fülét. - Gyere ve'ünk, küldetésre me'ünk!

- Ja, te vagy az Tapló. Bár igaz, a szagodról megismerhettelek volna. Húzzad ki a sátramból szaros valagad, míg szépen vagyok! - fogadta barátságosan Késés. Tapló eleget tett a kérésnek, miközben a helyzet komolyságát és fontosságát igyekezett megismertetni Késessel. No és persze az sem volt utolsó szempont, hogy ő maga el ne felejtse, miféle küldetésre is invitálja bandájának eme legcingárbabb tagját.

- Szóva' a zúgyva', hogy gyűtt egy sámán, oszt a falujábú elloptak a török egy köves koponyát, amijúta nincsen ná'uk gyerek, meg a harcosok is mind el lettek kűdve és nem gyöttek vissza. Mi meg münk, ho' visszahozzuk a kopponyát. Hősök leszünk Késés!

Ingyé sör meg kaja vá' majd a kocsmába bizzos!

- Ingyen sör és kaja Urghnál?

- tette fél a kérdést az épp arra járó Piperkőc. - Miért nem ezzel kezdted drága Tapló! A hülyének is megéri! Uccu neki vágjunk bele! Majd értesítsetek, ha visszaértetek.

- He? - kérdezett vissza Tapló.

- Ne is foglalkozz ezzel a pacsulivedelővel. - Fordult hozzá Bambatök. - Inkább mennyünk a sámánhoz, hogy megtuggyuk, ho'vá is kő menni!

- Elkísérlek titeket, úgy is épp arra van dolgom - hazudta Piperkőc.

Nemsokára meg is érkeztek Garkhoz, ahol már várták őket. Zuragh kész úti-és haditervet kovácsolt az eltelt idő alatt a számukra. Természetesen azt elfelejtette közölni, hogy az adott útvonal teli van vadászcsapdákkal, meg ellenséges ork hordákkal, ráadásul egy folyón is át kell kelni. Wram jutalmul drágaköveket és szabad rablást ígért nekik a törpök településén, ami már Piperkőcöt is meggyőzte arról, hogy érdemes megtenni egy ekkora utat egy egyszerű koponyáért. Zuragh, Tapló kezébe nyomta a rögtönzött térképet, és a koponyáról készült rajzot, de gyorsan meggondolta magát és némi huzavona, meg egy jókora tasli után - amelytől Tapló közelről megnézte a közeli bokor gyökérzetét - inkább Piperkőcnek adta. Persze ez Taplóban nem hagyott mély nyomot, legfeljebb egy két-három centis repedést a pofáján. De mi ez ahhoz képest,

hogy hős lesz? A csapat tagjai hazaszaladtak – már amennyire a görbe lábaikon szaladni tudtak –, összeszedték azt amit szükségesnek láttak egy ilyen hosszú úton, majd mikor úgy gondolták készen állnak, visszatértek Gark sátrához.

- Aztán a fegyverekkel mi lesz? - Szegezze nekik a kérdést Zuragh.

- He? - érdeklődött Tapló.

- Fegyverek. Tudjátok! A törpök ellen, meg ami útközbe jön.

Mint a villám, úgy rebbentek szét Tapló bandájának tagjai. No nem olyan gyorsan, sokkal inkább olyan cikk-cakk-ban. Nemsokára visszaértek, és az eddigi hacuka mellé, alá, fölé még fel is fegyverkeztek, ki-ki a maga módján. Tapló a szokásos, hatalmas, kétfejű csatabárdját lógatta lazán a háta mögé. Bumburnyák pihekönnyű (mázsányi) harci kalapácsát vette a vállára. Bambatök otthon rájött, hogy neki egy varrottú nem sok, annyi fegyvere sincs, így maradt a pusztá ökleinél. Piperkóc ösztönösen irtózik mindenféle erőszaktól, de a biztonság kedvéért magához vette „harci” tollseprűjét. Késes teletűzdelte övét dobókésekkel, s kezébe ragadta kedvenc borotváját, melyet oly sebességgel volt képes kezelni, hogy sokszor úgy tűnt, egy helyben áll. Mindannyian boldog vigyorral a képükön néztek az őket megbízó vezetőségre. Gark, Ngaur, Zuragh, Urgh és Wram könny csorogtatva néztek egymásra a szerencsétlenek láttán.

- Menjetez hát, és járjatok jószerecsével! - mordult rájuk Gark, majd a mellettük égő tűz füstjét rájuk hajtotta. - Kerüljön el benneteket a rossz, a gonosz! - kántálta. - Húzzatok mácsába! - Rivallt végül rájuk, mire azok észbe kaptak, s nagy sebbel-lobbal, füstösen, szarosan, koszosan, pacsuliszagúan nekiindultak a nagy küldetésnek.

- Talán ha a másik irányba indulnátok, - kiáltott rájuk Zuragh - akkor nem kerülnétek akkorát!

Nehezére esett, hogy ne fetrengjen a földön a kínzó nevetéstől, de körültekintve látta, hogy a többiek is ugyanezzel a problémával küzdenek. Ez kicsit sem segített neki, s Taplóék épphogy eltűntek az erdőben, féktelen röhögés tört fel mindnyájukból.

Az oda út

A csapatot természetesen Tapló vezette, mögötte ment egymás mellett Piperkóc és Késes, míg a sort Bambatök és Bumburnyák zárta. Büszkén lépkedtek – sokszor egymás sarkába –, s szemük előtt dicső múlt és csodás jövő lebegett. Egészen addig, míg Tapló lába bele nem akadt valamibe, miután Tapló maga lebegett a többiek orra előtt, fejfelé.

- Izé... - szólalt meg Tapló. - Na!

A többiek elámulva néztek, nem értették hogy képes Tapló ilyesmire, amikor ezt még egyetlen sámán sem csinálta. Büszkék voltak, hogy ilyen

vezetőjük van, bár az továbbra sem volt számukra tiszta, miért csinálja ezt Tapló.

- Na! He! - sürgette Tapló a bandát.

- Hogy csinálod? - kérdezték szinte egyszerre.

- Mit? - kérdezett vissza Tapló.

- Ezt. A lebegést. - mondták.

- Osz' míg évvagyok tapló... - sóhajtott.

- Igen! - válaszolták kórusban. - Te vagy Tapló, a mi vezetőnk.

- Akkó' mekkérlek tikteket, szeggyetek le.

- Nem lehet! - mondta Piperkóc. - Megtörik a varázs!

- Mien varázs? - értetlenkedett Tapló.

- Amivel ezt csinálod. - mondta Késes.

- Dején nem csinállok semmit! - kiabálta Tapló.

- Lebegsz fejje lefele. - mondta ámulattal telve Bambatök.

- Úgyám! - bizonygatták a többiek.

- He? - kérdezte Tapló. - Micsinállok?

- Lebegsz fejfelé. - mondta Piperkóc.

- Legeg a nyavaja. - kelt ki Tapló magából. -

Nem lássátok, ho' egy kötélén lógok? Vájjatok le!

Késesnek sem kell kétszer mondani, hogy vágjon el valamit. Egy lendülettel Bumburnyák vállán termett, majd onnan elugorva borotvájával elvágta a Taplót tartó kötelet. Előbb Tapló feje ért földet egy nagy puffanással, majd a teste többi része is. Végül Késes érkezett meg Tapló hátára.

- Kész! - jelentette ki, majd gyorsan a többiek mögé iszkolt.

Kár volt sietnie, Tapló nem mozdult.

Egy darabig szölongatták, majd rugdosni kezdték, végül a hátár fordították. Szegény Taplónak felakadtak a szemei, a nyála pedig a pofáján csorgott.

- Húha! - állapították meg egyhangúan. - Most mi legyen?

- Talán ha lelocsolnánk vízzel. - javasolta Piperkóc.

- Az nincs. Nem hoztunk. - mondták a többiek.

- Igaz. Én sem hoztam. - szólt Piperkóc. - Viszont...

Tapló arra eszmélt hogy négy ork ágyéka van az arca felett.

- Fölebredt - súgta Bumburnyák Bambatöknek.

- Fel biza. - Vigyorodott el Késes.

Tapló még mindig értetlenül bámulta az arcába lógó bréket.

- Ejj! - mordult fel egyszerre. - Pfüjj! - köpte ki a szájába csorgó folyadékot.

A csapat egy emberként ugrott hátra vagy három lépést. Tapló feltápáskodott.

- Emmeg mivót? - kérdezte, miközben meglóbálta bárdját.

- Elájultál, hát fellocsoltunk. - mondta Piperkóc.

- Hogy?

- Miután Késes elvágta a kötelet - magyarázta Piperkóc - fejre estél, és nem keltél fel. Ezért fellocsoltunk.

- Fejre estem. Éne? Hogyho'?

- A kötélrő ami a lábad elkapta. - mondta Késes.

Tapló értetlen arckifejezést vágott, majd megkérdezte:

- Osz' mit keresüng itta erdőbe'?

- Kúdetesünk va! Nem elmlékező? - kérdezte Bambatök.

- Tod. Törpök, koponya, visszahozni.

- Ha te mondog Bumburnyák komám. - hagyta rá Tapló. - Akkó gyeünk! -mondta, s azzal nekiindult.

- Nem arra Tapló! Emerre! - szólt rá Piperkóc, miközben „harci” tollseprűjével idegesen hajtotta magára a szelet, majd előre igyekezett, hogy mutassa az utat a térkép alapján. A nap további részében semmi érdekes nem történt azon kívül, hogy Taplónak a nap végére visszatért az emlékezete, s most már tudta, miért is indultak el a faluból. Ennek olyannyira megörült, hogy nagy hangon közölte a többiekkel. Sajnos a közelben lévő ellenséges ork törzs őrei is meghallották a csendesnek épp nem mondható bandát, így hamarosan kábító nyílveszőktől elterülve tértek nyugovóra. Elsőnek Késes tért magához, s hirtelen azt gondolta, már megint elkapták egy piti tolvajlásért. Mire mindezt kislabizálta, maghoz tért Tapló is, aki higgadtan konstataálta a helyzetet, miszerint egy vastag fából ácsolt ketrecbe vannak zárva. Ezután üvöltve rázta a rácsokat, mire a többiek is magukhoz tértek. Kevés sikerrel igyekeztek Taplót lenyugtatni, mígnem megjelent egy ór. Ekkorra Tapló már tajtékozott, s Bumburnyákat és Bambatöket is sikerült felhergelnie, így közös erővel szilánkokra tépték a ketrecet, aminek az ór nem örült túlságosan. Futva iszkolt el az ork tábor belseje felé, de Késes felkapott egy közepes méretű faszilánkot, s egy jól irányzott dobással tarkón találta. Zöldes vére szétfröccsent a hátán. Persze ekkorra már a tábor összes hadra fogható ork férfiája és asszonya talpon volt. Az ór tragikus halálát látva pedig csak még nagyobb lett a dühük.

- He! - szólalt meg Tapló, de a mondatot nem fejezhette be, máris megindult feléjük a tömeg.

- Na! - próbálkozott ismét, kevés eredménnyel. A tömeg „agyonütünk” kiáltásokkal rohamozta meg őket. Ahányan voltak, annyi felé szaladtak a túlerő elől. Egyedül Piperkóc maradt ahol volt, mivel a döbbenettől földbe gyökerezett a lába. Hirtelen ötlettől vezérelve elővette egyik rejtett, különösen jó illatú kölnijét, és magára fújt egy adagot. A szél azonban nem kedvezett neki, s a jókora permetet a rohamozó ork horda felé fújta. Azok pedig jól beleszaladtak a csodás illatba, amitől azon nyomban tüsszögés, viszketegség, egynémelyeken görcsös hascsikarás lett úrrá.

- Elengedünk titeket, csak fejezd ezt be! - kérlelte egyikük Piperkőcöt. - Könyörgöm ne fújj ránk több ilyen varázsszert!

- Jól van hát. - szólt Piperkóc, s fenyegetően feltartotta az üvegcsét. - Adjátok vissza a holminkat és békével távozunk.

- Máris! Máris! - mondta az előző ork, aki valószínűleg a tábor vezére lehetett. - Hozzátok a cucaikat!

Mire előkerült a csapat cókmojkja, az eliszkolt Tapló, Késes, Bambatök és Bumburnyák is visszaoldalgott. Miután látták, hogy Piperkóc egy adag

pacsulival tartja sakkban az ork hordát, ők is bátran mögé álltak. Összeszedték és magukra aggatták a holmijaikat, majd egy ideig hátrálva, később sietve távoztak, s folytatták útjukat a térképen megjelölt úton, hogy hőskökké váljanak.

Jó adagot megtettek az útból, mire ismét rájuk esteledett. Szerencsére találtak egy tisztást, amelynek szélén táborot verhettek. Legalábbis mindenki kidőlt a fáradtságtól. Amikor kissé magukhoz tértek, tüzet gyújtottak, hogy megvacsorázzanak, de addig is kortyoltak párat a magukkal hozott jó kis pálinkából, így mire a vacsora elkészült már igencsak jó kedvük lett. Jó ízűen falatoztak, amikor mozgásra lettek figyelmesek, közvetlenül a hátuk mögött. Bambatök hátranézett, épp a szemébe egy megtermett farkasnak, majd nyugodtan visszafordult és tovább evett.

- Na? - kérdezte Tapló.

- Csak egy farkas. - mondta Bambatök.

- Jóva' - hagyta rá Tapló, s nagyot húzott a pálinkás butykosból.

- Az nem baj? - kérdezte Piperkóc kissé aggódva.

- Mi? - kérdezte Bumburnyák.

- A farkas. - mondta Piperkóc.

- Má' mé' lenne baj? - kérdezte Tapló. - Amott is van néhány. - mutatott a tisztás túloldalára.

- Hmmm... - gondolkodott el Piperkóc. - Lehet, hogy éhesek.

Alig mondta ki, Bumburnyák már oda is hajtott a farkasok elé egy jól átsült húst. Azok gyanakodva körbeszaglászták, majd otthagyták.

- Nem azok. - állapította meg Bumburnyák, miközben a farkasok óvatosan közelebb mentek hozzájuk.

- Jó. Több marad nekünk. - szólt Késes.

- Már amennyiben mi megmaradunk. - tette hozzá Piperkóc némileg aggódva. - Sokan vannak, és láthatóan egyre közelebb jönnek.

- Bittos fázznak. - jelentette ki Tapló.

- Akkor hagyjuk, hogy megmeleggyenek a tűznél. - mondta Bambatök, s egy hirtelen, de a pálinkától kacskas mozdulattal talpon termett. Ekkor az egyik farkas felüvöltött, mire a többi nagy ugrásokkal megindult felé. Bár Bambatök nem volt se túl józan, se túlon túl okos, mégis villámgyorsan felmérte a helyzetet, s az első neki érkező farkast visszakézből úgy állkapcán vágta, hogy az egy fának vágódva kilehelte a lelkét. Ekkorra már a többiek is felpattantak, s ki ki a maga fegyverével a kezében hadakozott a rájuk támadó fenevadakkal, kivéve Piperkőcöt, aki elájult. Tapló bárdjával osztotta (szó szerint) a farkasokat, Bumburnyák a kalapácsával zúzta péppé őket, míg Késes borotvája segítségét vette igénybe kilátástalan küzdelméhez. Keze fürgén járt, de néhány szörpamacs levágásán kívül nem sokat tudott tenni. Másik kezébe jobb híjján az övéből előhúzott dobótört tartott. Bambatök az elnyúlt farkast kapta fel, s azzal hadakozott.

Tapló, Bumburnyák és Bambatök lábánál már vagy 4-5 farkas holtteste feküdt, vagy épp terült szét, így őket már csak néhány lépés távolságról fenyegették vicsorogva a többiek. Késes azonban megállás nélkül kaszabolt borotvájával, s szúrt néhány kisebb sebet támadóin. Egy erőteljes

üvöltésre azonban tőle is eltávolodtak a farkasok. Mögülük azonban egy hatalmas, sötét szőrű fenegy vad ugrott elő. Szemei fehéren világítottak a tűz fényénél. Egyetlen óriási ugrással Késes előtt termett, akinek épp csak annyi ideje volt, hogy maga elé tartsa a baljában tartott dobókést, majd a hatalmas állat súlya alatt eldőlt, mint egy korhadt fa. Az állat azonban nem mozdult, s mikor a többiek jobban szemügyre vették, fura kitüremkedést vettek észre a hátán. Közelebb mentek, s a lobogó fényben megcsillant a dobótör pengéje. Késes alig hallhatóan megszólalt:

- Segítsetek.

Bambatök és Bumburnyák oldalra fordították az ordast, Tapló pedig meglendítette bárdját. Késes száját éles sikoly hagyta el, mikor lesújtott. Tapló széles vigyorral rúgta odébb az ordas hátsó fertályát, majd nekiállt kiszabadítani Késes bordák közé szorult kezét.

- Csak neked lehet ilyen szerencséd. - mondta Bambatök Késesnek, aki azonban ájultan hevert tovább a vértől sikamlóssá vált fűvön. Eközben a megmaradt farkasok visszavonultak az erdő sűrűjébe. Tapló és a többiek a sikeres művelet után békésen hajtották álomra fejüket.

Mikor másnap reggel magukhoz tértek, a tűz már kialudt, a hajnali pára pedig felszáradt a nap átható sugaraitól.

- Röggéet! - szólalt meg Tapló.

- Belédis! - válaszolták rá kórusban a többiek.

Ezután késes felélesztette a tüzet, majd Bambatökkel elkészítették a reggelit, amit viszont már útközben falatoztak el, mivel Tapló mihamarabb oda akart érni a „töprökhün”, hogy igazi hős legyen belőle. Alig hagyták el azonban a delet, Késes fura érzések kezdtek gyötörni. Pár perc múlva ki is derült az oka, mivel Késes fura barna csíkot maga után hagyva berohant a sűrűbe egy bokor tövébe. A többiek persze nem várták meg, de azért utolérte őket. A délután közepén a szűk ösvényen valami feltűnt a csapatot vezető Taplónak, s meg is torpant, minek következtében a többiek sorra nekimentek. Ezáltal persze Tapló elvesztette az egyensúlyát, s hogy korrigáljon, még egyet lépett előre. Rögtön rájött, mi tűnt fel neki, amint az ösvényen keresztbe fektetett, jórészt elszáradt ágak nagyot recscentek a talpa alatt, ő maga pedig egy mély gödörbe esett. Társai csak annyit láttak, hogy Taplót egyik pillanatról a másikra elnyelte a föld, majd egy halk, tompa puffanást hallottak. Így hát elkezdtek kiabálni:

- Tapló! Hunvagy Tapló?

Tapló felnyögött, de többre nem volt képes, mivel a feje iszonyatosan sajgott. Nemsokára észre is vette ennek okát. A hátán hordott bárd ugyanis jól fejbe kólintotta, még a vére is kiserkent. Megpróbált négykézlábra állni, de forgott vele az egész gödör. Mindeközben hallotta, hogy a többiek odafent utána kiabálnak, így nagy nehezen összeszedte maradék erejét, és öblös hangján csak ennyit kiáltott:

- Itten vaok lenn!

A fenti kiabálások elhallgattak, majd ágak kezdték potyogni a fejére. Felnézett. Négy ronda orkpofát látott, amint őt nézik. Még szerencse, hogy Piperkőcöt jellegzetes lenyalt sörényéről fel-

ismerte, különben ott ájul el a látványtól.

- Miccsnászteott? - érdeklődött Bumburnyák.

- Ki kéne hozni onnan. - vélte Piperkőc.

- Mé? - kérdezte Bambatök, de nem folytatta, mivel Bumburnyáktól akkora seggberugást kapott, hogy maga is majdnem a gödör alján termett.

- Tényleg. Méris? - kockáztatta meg Késes, mire Bumburnyák visszakézéből adott neki egy taslit. Késes csodás ívet írt le, melynek végén Tapló hátán csattant, ahonnan továbbgurulva ő is a gödör fenekére jutott.

- Valaki hozzon egy hosszabb fát, amit le tudunk nekik nyújtani, hogy ki tudjanak jönni. - szólalt meg Piperkőc.

- Méék! - kiáltotta Bambatök, s azzal beiramodott az erdőbe. Nem sokkal később nagy nyögések és erőlködés hangja hallatszott felőle.

- Megném micsinál. - mondta Bumburnyák, s testvére után ment. Bambatök egy jókora fát igyekezett kitépni a földből, gyökerestől. Izzadt, mint akit tűzön sütnek, s karjain kidagadtak az izmok.

- Vájjá segíték! - kiabálta Bumburnyák, majd együttes erővel sikerült nekik kidönteni a jókora, vastag, de még fiatal és életerős fát. Ezután megragadták a gyökerénél és a gödörhöz húzták. Piperkőc először szóhoz sem jutott a döbbenettől.

- Meghoztuk! - jelentették ki a testvérek.

Piperkőc továbbra is megrökönyödve bámulta hol a testvérpárt, hol pedig az irdatlan fát.

- Mi... mit... mér... - nyögte.

- Hottuk, ho' kituggyanak gyönni. - mondta Bambatök. - Mer' montad, ho' hozzunk fát.

Piperkőc eddigre sikeresen túltette magát ezen a sokkhatáson.

- Ám jó. Legyen. Rakjátok bele a gödörbe. Vigyázat odalenn! - mondta.

Bumburnyákéknak se kellett több, letették a fát a gödör szélére, majd egy nagy és jól irányzott rúgással belegördítették. Tompa puffanás, egy nyikkanás és csönd követte a tettüket. Mindhármán benéztek a gödörbe, de a fától nem sokat láttak.

- Hé! Mi va' odalenn? - kérdezte Bumburnyák.

- Hahó üreglakók! - kiabált le Bambatök.

Piperkőc elájult.

Néhány órával később, amikor Tapló magához tért a fa okozta ütéstől, megállapította, hogy egyik keze beszorult a fa gyökerei alá.

- Hála Gorgmoghnak ho' élsz! - tört ki Késesből örömeiben. - Ez a nyavalyás fa elzárja a kiutat.

- Bambatök! Bumburnyák! - ordította Tapló. - Szeggyétek ki inne' ett a fát, míg szépen vaok!

Nem kellett több a már éppen szendergő testvérpárnak sem, felmászta a fa gödörből kiálló végére, így az éppen megemelkedett annyira, hogy Tapló átbújjon alatta, s a gyökerénél megfogja. Szólt késesnek, hogy másszon fel a fán, majd másszanak le mindhármán róla óvatosan, hogy a gyökere ismét a földet érje. Szerencsére minden rendben ment, így Tapló is kimászhatott a gödörből kiálló fán. Épp ekkor tért magához Piperkőc is, így tovább folytatták útjukat a törpök városa felé. Nyugovóra csak éjfél tájban tértek, de nem sokat pihentek, hisz a hajnal első sugarai még fel sem bukkantak, amikor reggelijüket majszolva nekiindultak az út hátralévő részének.

A törpöknél

Késő délután pillantották meg a törpök települését a hegyek árnyékában. A fák közül figyeltek, lesték vagy egy órán keresztül, de nyomát sem látták mozognak. Óvatosan bemerészkedtek a településre, s néhány ház megvizsgálása után egyértelműen kiderült számukra, hogy már senki sem lakik itt.

- Mostan akkó micsinájunk? - kérdezte Tapló meglehetősen tanácstalanul.

- Valamit csak vissza kellene vinnünk - vélekedett Piperkóc -, hiszen csak úgy tudjuk bebizonyítani, hogy itt jártunk. Először is kutassuk át a település minden zugát, hogy megleljük a koponyát. - elővette a tekercset, amelyen a koponya rajza volt látható, majd mindenkinek megmutatta.

Hiába keresték, kutatták azonban az ereklyét, sehol sem találták. Napokig turkáltak a törpök holmijai között, mégsem lelték meg. Egyszerre adták fel.

- Mos' milegye'? - tette fel Tapló a súlyos kérdést. - Ho' leszűng így hősök? - szomorodott el.

- Talán feláldozhatnánk együnköt... - javasolta Piperkóc.

- Ha elvállalod - hajolt hozzá Bumburnyák.

- Jójó. Hülye ötlet volt. - vigyorodott el kényszerezdetten Piperkóc.

- Mi va' azokkal a ellenséges orkokkal? - kérdezte Késes.

- Tán még mostis remegnek! - nevetett fel Bambatök.

- Késes arra gondolt, hogy egyet kicsináltunk közülük...

- Ige'? Arra? - kérdezte Bambatök.

- ...annak a koponyáját hasznáhatnánk. Van itt úgyis elég drágakó meg minden, hogy feldíszíthessük.

- Akkó' rajta! - kiáltotta Tapló, s azonmód mindegyik talpra ugrott, majd sietve nekiindultak, hogy visszamenjenek az ellenséges ork hordához. Gondosan ügyeltek arra, hogy ugyanazon az úton menjenek vissza, de a csapdákat kikerülték - persze csak azokat, amelyeket már fölfedeztek. Szerencséjükre azonban nem találtak többet, így hamar eljutottak az ork táborba. Meglepetésük annál nagyobb volt, amikor látták a lemészárolt hordát.

- Há' itt mög mitörtént? - szakadt fel Taplóból a kérdés.

- Tuggyafene! - mondta Bumburnyák. - Így könnyebb koponyát szerezni.

- Az igaz. - nyugodtak meg mindannyian, majd neki is láttak megkeresni az alkalmas, formájában is hasonlító, még ép koponyát. Mikor megtalálták, akkor jöttek csak rá, hogy nem hoztak drágaköveket. Így hát visszatrappoltak a törp településre, ahol képességükhöz mérten, főleg Késes segítségével feldíszítették a koponyát a rajz szerint.

- Nah! Emmegva! - mondta Késes. Mehetünk haza.

Otthon

A hazaút problémamentesen telt, azt leszámítva, hogy Tapló talált egy újabb csapdát, és egy időre ismét a levegőbe emelkedett. Most azonban egy szál kötél helyett egy nagy háló foglyává vált. Ez megkönnyítette a többiek dolgát is, és gyorsan ki tudták szabadítani.

Otthon nem fogadta őket üdvözlő, nem várták őket süttekkel és jó pálinkával, így egyenest Gark sámán sátrába mentek, ahol ő, Wram és Zuragh épp tanácskoztak.

- Meggyüttűng' Meghottuk a erkje... ekerj... koponyát! - mondta Tapló.

- Jóvan fiam, tedd csak le oda a lócára. - üdvözölte Gark. - Igazán büszke vagyok rátok, hogy ily nehéz feladatot megoldottatok ily rövid idő alatt.

Zuraghnak torkára ment a pálinka, a visszafojtott röhögéstől. Wram inkább elfordult.

- Mi lősz a jutalmunk he? - kérdezte udvariasan Tapló.

- Miféle jutalom. Ilyenrő nem is vót szó. - mondta a sámán.

Tapló és csapata bambán nézett rá.

- Ja a jutalom! Persze! Hát az a dicsőség, meg a büszkeség. De legfőképp a tapasztalat! No, menjetek, térjete nyugovóra jó orkjaime!

Tapló megdicsőülve állt a sátorban. Igen. Elérte amit akart. Hős lett végre. Büszkén és gyorsan csinált egy hátracrot, majd nekiment a mögötte állóknak. Ez azonban különösebben nem zavarta, kezeivel félrelökte őket és hamarosan édes álmokba ringatta magát vackában.

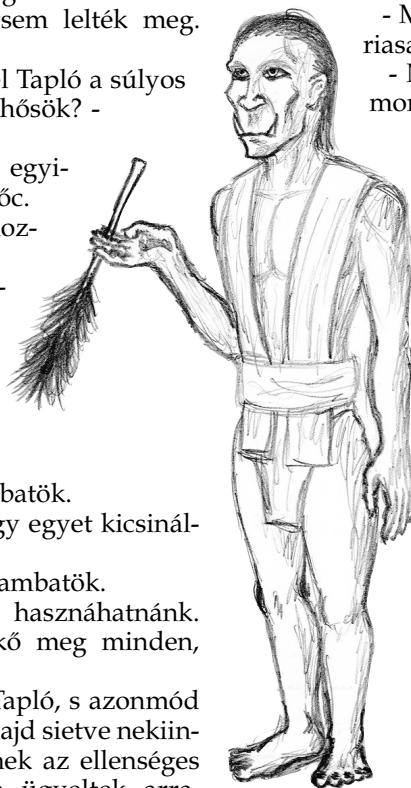
Lassan a többiek is hazaoldalogtak, miközben azon tanakodtak, hogy jól van-e így. Életüket kockáztatták azért a nyamvadt koponyáért és még egy jóízű sült ökör se jár nekik. Végül azonban ők is belenyugodtak, hogy ennyi az annyi.

Zuragh tovább mesélte, Garknak és Wramnak, mi is történt azután, hogy Taplóék lóhalálában nekiiramodtak, hogyan szedte össze a szomszédos

falvak ork hadait, hogyan mentek a kikövezett, sokkal rövidebb úton a törpök településére, ahol meglepetésükre egyetlen élő vagy holt törpöt sem találtak, viszont meglelték a csillogó, hatalmas ork koponyát a templomuk pincéjének mélyén. Elmesélte azt is, hogyan próbálták meggyőzni a szomszédos, de már ellenséges ork tábor tagjait, hogy béküljenek ki, és éljenek egymás mellett békében, megosztva amijük van. Azonban a vezérük nem engedett, hadra szólította még a legkisebb ork porontyokat is, így kénytelenek voltak őket lemészárolni.

- Maradt még abból a finom sült ökörből, meg abból a jófajta pálinkából Gark komám? - kérdezte végül Zuragh. - Némileg megéheztem, s megsomjúhoztam a nagy mesélésben...

Jimmy Cartwright

John Ronald Reuel Tolkien

Az egyik legnagyobb mesemondó, sokak szerint a fantasy műfaj megteremtője volt Tolkien, aki számos angol, kelta, germán és más legendakört élesztett, értelmezett újjá műveiben. Lássuk hát röviden, ki is volt ő.

1892. január 3-án született egy dél-afrikai kisvárosban, Bloemfonteinben, brit szülőktől. Három évvel később átköltöztek Angliába, Birminghambe édesanyjával és öccsével, míg apjuk Dél-Afrikában maradt. Tanulmányait az Edward király Gimnáziumban kezdte 1900-ban. Négy év múlva meghalt édesanyjuk (34 évesen), s egy évvel később nagynénjükhöz költöztek. Tanulmányait 1908-tól az oxfordi egyetemen folytatta. 1914-ben eljegyezte gyermekkori kedvesét (Edith Bratt), majd visszatért Oxfordba, hogy befejezze tanulmányait. Már két éve tartott a háború, amikor kiüntetéssel végzett az angol nyelv és irodalom szakon. Ezután bevonult a lancashire-i lövészekhez. 1916-ban feleségül vette jegyesét, ugyanebben az évben részt vett a Somme folyó menti csatában, ahol megsebesült. Visszatért Angliába, s gyógyulása idején belekezdett a Szilmarilok-ba.

1917-ben megszületett első fia, John. A háború befejezése után családjával Oxfordba költözött, ahol közreműködött az új angol szótár szerkesztésében, majd egy ideig szabadúszó oktatóként tanított. 1920-ban kinevezték a leedszi egyetemre, ahol öt évig tanított, s az utolsó évben már mint angol nyelv professzor.

1925-ben E. V. Gordonnal közösen jelentette meg a Sir Gawain és a zöld lovag című tanulmányt, mely egy, a XIV. század második felében írt angol hőseposz tökéletes szövegkritikai kiadása. (Itt meg kell említeni, hogy ez nem volt kis feladat, hiszen ez a mű az angol kiejtés, nyelvtan és szókincs hatalmas forradalmának

idején íródott, lancashire-i nyelvjárásban, rúnajelekkel teletűzdelt írással. Ezt az akkori, s a mai angol olvasónak még kiolvasnia sem egy egyszerű feladat, nem hogy megértenie.) Ugyanebben az évben az oxfordi egyetem professzora lett, ahol egészen 1959-ig, nyugdíjazásáig tanított.

1936-ban fejezte be A babó című regényét, s megjelent egy újabb műve, a Beowulf: Szörnyek és kritikák címen. A következő évben megjelent A babó is, s elkezdte írni a folytatását, ami végül A Gyűrűk Ura címet kapta. A második világháború kitörésének évében jelent meg a Tündérmesék. 1954-ben jelent meg A Gyűrűk Ura első és második része, majd egy évvel később a harmadik is. 1962-ben megjelent a Bombadil Toma kalandjai, két évre rá pedig a Fa és levél. Amerikába is eljutott A Gyűrűk Ura 1965-ben, s ebben az évben kezdődött annak kultusza is.

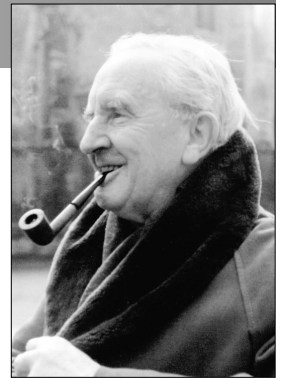
Életében sokat levelezett, nemcsak családtagjaival, barátaival és kiadójával, hanem rajongóival is. Mélyen vallásos ember volt (katolikus), s igencsak konzervatív. Lelkében mindvégig a századelő világában élt. Felesége halála után visszatért Oxfordba, s később a királynő a Brit Birodalom rendjének lovagjává avatta. 1973. szeptember 2-án, 81 éves korában hunyt el.

A Gyűrűk Ura

Mint fentebb kiderült, Tolkien nyelvtudós volt, s mindemellett jól ismerte a kelta és germán legendákat (ld. a Sir Gawain-t). Ebből az alából indult ki Középfölde s a rajta játszódó sok-sok történet. Az első világháború alatt kezdi el leírni a világában játszódó meséket, s kezdi el kidolgozni a nyelveket s az írásjeleket. Hihetetlenül alaposan dolgozta ki világát, s nem olvashatunk regényeiben és novelláiban olyan dolgokról, melyeknek valahol ne lenne meg az alapja, háttere. Leghíresebb munkája, A Gyűrűk Ura megírása hosszú éveket vett igénybe, s 1936-tól 1949-ig tartott, kisebb-nagyobb megszakításokkal. Ő maga eképpen indokolta a könyv megírását:

„Legfőbb indítékom a mesemondó vágya volt, aki szeretné kipróbálni, sikerült-e megírnia egy igazán hosszú történetet, amely leköti az olvasók figyelmét, szórakoztatja, gyönyörködteti és olykor izgalomba hozza őket, vagy talán érzelmi hatást is el tud érni.”

Jimmy Cartwright

Siggynae

A Mindenem

Én Megadok Neked
Mindent, amit Szeretnél.
Csak Szeressél!
Velem Legyél!
A Holdat, a csillagot,
A fényes napot,
Átadom Neked, mit
Isten adott!

Csókolj, Ölelj, vagy Én haraplak!
Te vagy az ereje a felkelő napnak.
Te vagy a nyugalom a csendes éjben,
Te vagy a meleg a múltó télben.

Imi Ramone

Tanulság

Ahogy egyre jobban
Télek az évek,
Beláttam Én,
Benned Élek!
Te Bennem Élész!
Tisztellek Téged, és kész!

Az Arcom, az agyam,
A Tetteim, a vágyak,
Magam előtt a tükrőben,
Én Téged, Látlak!

Engem is, mint Téged,
a nő mozgat, Ó, Tudod,
Nagy szenvedést okozhat!
A nagy hibáid Nekem szabályok,
Átértkelem őket és Belátom,
Mi az, ami Nekem jó, és mit kell elűznöm,
Helyre hozom minden bűnöm!

Mindenkivel jóban lenni,
Tisztességgel, Becsülettel,
Őszintén Szeretni!

Minden ember hibázik,
A Bűn folyójában elázik,
Ha ki tud úszni újra a partra,
Rátalál a tükrőben arra az arca,
Amit párszor megtagadott,
Elveszett szív, amit eladott!!!!

Imi Ramone

Miért pont Ő?

Miért pont Ő?
Vetettük szemünket,
Sarokban megbújó álnokság,
mostoha gyermekére,
Ki megáltalkodott ellensége,
a józanságnak.

Miért pont Ő?
Kérdésre ezeryi Krisztus szöget
ver, sebző, igazság érzetünkre.
Ki fog kérdéstünkre választ adni?

Józan ítélet ki megvet,
Minden mámoros gondolatot,
és veti hálóját a gázságra,
mint ama kígyó belénk mar,
de rátapos sarával, Ősi igazság.

Varga Róbert

A Magány Temploma

A Magány Templomába lépve,
A szívemet az érzelmek
savként marják,
Vágyaimat eladni nem akarják.

Ha eladnák, Én boldog Lennék,
Árnyékból újra a fénybe Érnék,
Tenni is kell valamit,
Harcolni érte, hogy
Újra boldog legyen
az ember képe.

A Szerelem egy Vándor,
Néha lepihen, de mindig úton,
Nekem túl a tengeren, túl a Holdon!
Lehetne pók, mi behálózná Szívem,
Végéhez közeledik Életem Filmje!

Imi Ramone

A Zenész-Szív

A legjobb dolog, amit Tehetek,
Ha egy koncertre Elmegyek,
Ahogy kigyúlnak a fények,
Érzem újra, Élek!

Amilyen erő van a dobban,
A Zenész szíve, megdobban,
Ahogy szólnak a gitárok,
Másnak Látod a Világot!

Ahogy éljenzik a közönség,
Megdörren a fekete ég,
Ahogy a rímképlet a Szívedig ér,
Zaklatott Lelked, nyugovóra tér,
Ahogy nyár után jön a tél,
A koncert lassan véget ér.

Imi Ramone

MORGOTH

Kapitány javaslatára ragadtam bele a billentyűzetbe, hogy a Morgoth-ról írjak. Azt mondta, hogy illik a tervbe vett főtémához, az Orkokhoz, mivelhogy az ő parancsnokuk, főhrerük, vagy mijük volt a gyűrkúrában. Rendicsek, légy-en hát!

Azzal kezdeném, hogy ha valaki azt találja nekem mondani, hogy - MORGOTH! - csak így bele a képembe, akkor bizony nem az ékszerkergetés jut eszembe, hanem egy Német death-metal banda. Az ő nevük a Morgoth. A zenekarnak több albumát ismerem, de a máig legfontosabb kétségkívül az a maxijuk, amit először hallottam. A The Eternal Fall vérgőzös, telivér death, súlyos sokk-élmény a gyanútlanoknak. A borító hasonlóan kellemes. És akkor hát következzen a történetem, hogyan találkoztam a Morgoth együttesel:

1990 szeptember 16-a vasárnap volt. Ezt onnan tudom ilyen jól, mivel másnap, szept. 17-én láttam élőben a világot jelentő deszkákon a csapatot, az OBITUARY előzenekaraként. Kezdjük az elején.

Tehát ezen a szeptemberi vasárnapon a városi strand akkori körbrüdjében dekkoltunk, páran, cimborák. Emlékezem szerint, amikor a Bocskay Csaba érdeklődni kezdett, hogy ki jön velünk holnap Pestre koncertre, mindenki kikadott. Hétfőn! Igen, hétfőn! Ha egyszer most jön az Obituary, akkor hétfőn! Gyorsan hozzáteszem, hogy akkor még nem nagyon volt ismert a Floridai csapat. Úgyszólván semennyire. Mi is csak az első lemezüket hallottuk, azt sem teljesen. Csabának megvolt kaka minőségű felvételen a Slowly we roth, de nem az egész lemez. Már abban a szerencsés helyzetben voltam, hogy nála belehallgattam. Így rendelkeztem kellő előképpel, hogy mire is vállalkoztam. Mert, hogy a kocka el volt vetve. Kértem a munkahelyemen két nap szabadságot, a jeles eseményre. Azzal számoltam, hogy a 0 órás postavonattal indulva, csak másnap délelőtt érünk haza. Akkor meg már munkába indulni késő, különben is egy ilyen túra után köll némi pihenő. Szóval Csaba révén már képben voltam. Ő nagyon lelkesen nyüstölte azt a kazettát, amin a felvétel volt. Miután megállapítottuk, hogy senki nem jön, lehúztuk a rolót. Az eset nem szegte kedvünk, számítottunk rá. Másnap kora reggel a vonaton kattogva, tadum-tadumozva, zötyögve,

röhögve, nem is bántuk. A nyugati PU-on Qincebecsületes polgári nevén: Dongó Ferenc - várt minket. Ő vette meg nekünk elővételben a jegyeket. A nagyszülője BP-en lakott, mi is ott kvártélyoztuk el magunkat. Midőn az eseményre indultunk, a fölösleges cuccunkat is ott hagytuk. Na ottan, azon a szent helyen találkoztam a legesleges alkalommal a Morgoth-al, egy Qince által vásárolt műsoros kazettán. Tudtuk immár, hogy az egyik előzetes csapat lesz. Belehallgattunk... Húha! Ezen a délutánon randiztunk először a Morbid Angels nevű rettenettel is. Az 1989-es ALTARS OF MADNESS c. produkciójuktól ívet fogtunk, mint a hegesztő páka. Ezeket a műsorosokat, az Eternal fall-t és az Altars of madness-t Qince nagylelkűen kölcsön adta nekünk, a buli után, így lett meg nekem is, hogy Csaba átvette. A trió aztán amikor eljött az idő, elindult a Petőfi csarnok felé. Nem voltunk egyedül. Számos a környéken lakó, zenerajongó tett így. Azon az estén az első csapat a Demolition Hammer volt. Nem maradt meg semmi belőle az emlékezetemben. Mi az OBIT vártuk, de nagyon. Jóval később hozzájutottam egy lemezükhöz, és akkor tetszett. A stílusuk hagyományos, ám rendkívül dinamikus heavy metal, legalább is azon, amit én ismerek. Amikor a Morgoth kiállt a kőpadra, új világ kezdődött. A teljes Eternal... be lett darálva az idegrendszerünkbe, plusz még újabb dalművek. Ájultoztunk, lelkesedtünk, őrjöngtünk. A Morgoth már mint előzenekar tökéletesen elindított minket azon az úton, melyet mára a rock-történet ezen ágában a Death metal újhulláma néven jegyeznek. Azt hiszem az én kiakadásom még nagyobb volt, mivel addig a pillanatig csupán a pár évvel korábbi Kreator volt ilyen, nagy név élményem. A zenekar Plesar to kill c. lemeze a TRASH metal egyik erős bástyája. A Morgoth új ösvény volt, sokkal rögzesebb, és izgalmasabb az előbbinél. Brutális volt! Imádtuk! Szörnyűlködtünk: ha ilyen volt a Morgoth, milyen lesz az Obituary? Amikor John Tardy kiállt a színpadra, és belezörrent a mikrofonba, erre a kérdésre válasz jött: még szörnyűbb, még jobb! Az obi lehen-

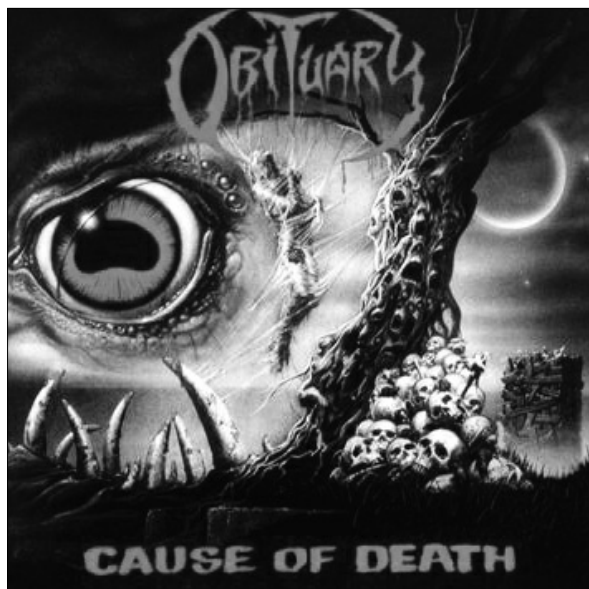
**OBITUARY
MORGOTH
DEMOLITION HAMMER**

KONCERT

BUDAPEST

PETŐFI CSARNOK

1990. SZEPTEMBER 17. 19 óra

gerlő betonba döngölése után csengő füffel, az élménytől kábán megvitattuk hány dalt ismertünk fel a Slowly...-ról. Csaba persze többet, neki volt meg. Az új album a „Cause of death” is nagyon átjött. Számomra ez a koncertélmény, és egy fantasztikus, state divinges video (Turned inside out) alapozta meg azt a meggyőződésemet, hogy a „cause...” egy death classic! Haza már fanatikus MORGOTH, Obituary rajongókként érkeztünk. A megszerelt muzsikákat úgy vittük körbe a koncertélményekkel körítve, akár a véres kardot. Nem sokkal később már az Obi...-tól a „Cause...”-vel koptattuk a magnóink gumigörgőit. Meg kell jegyezni, hogy az Obi-tól azóta is a Cause...-ot szeretem a legjobban. A Morbid Angyaloktól az Altars... mellett a BLESSED ARE THE SICK (1991) még a frankó. A főtémámtól egyértelműen az Eternal... testzik a leginkább. Ez a maxi tömény keresztmetszete a kor metal pezsgésének. Az utána következő „Cursed”, szintén maxi lemez is emlékezetes, nem csak a zene miatt. Egy jó hangulatú koncertvideó okán is kötődök hozzá. A zenéről csak annyit, hogy súlyos, akár egy faltörő kos. Igényes, technikás zúzda, lakodalmas dobbal megturbózva, és több tonna fajsúlyú kiállításokkal. Időnként eléri a szokási sebességet. Az „ének” mély és kegyetlen akár egy hideg tó. Méltó lenne valami túlvilági fenevadhoz. A Morbid A. zenei világát az első lemezen a Maze Of Tormenttel – az egyik kedvencem – tudom összefoglalni. Ez a „lyrics” hipersebességből hirtelen befékező betontördelés, vijjogó, nyúlós gitárokkal. Az ősi, gonosz vocal, akár a ráspoly. Laikusok számára egy tömegszerencsétlenség ízű borzalom. Rajongók számára kötelezően klasszikus alapmű. Ezen megvilágításba kerülve levonnám a konzekvenciát: A MORGOTH, Obituary, Morbid Angel trió nekem olyan mint a csernobili grafitágy: izzó, sugárzó, halálos. Az albumok torkon ragadják az ember fiát, és magukkal vonszolják egy olyan helyre, ahová nem biztos hogy vágyik. Egy polcon vannak: a DEATH metal újhullámának élvonalában.

THE ETERNAL FALL 1990:

1. Burnt identity
2. Female infanticide
3. White gallery
4. Pits of utumno
5. Eternal sanctity

„1985-ben alakult a MORGOTH nevű német death-metal zenekar; eredetileg Exterminator, majd Minas Morgul, végül 1987-től Morgoth néven futottak. A '88-as demo után két EP-vel jelentkeztek, majd e két utóbbi anyagából jelent meg 1991-es debütáló albumuk a Century Mediánál, egyszerre a Cursed című első „igazi” albummal. A zenekar 1998-ban oszlott fel.”

A MORGOTH

Marc Greewe - ének
Carsten Otterbach - gitár
Harald Busse - gitár
Rüdiger Hennecke - dob
Sebastian Swart - bass

ALTARS OF MADNESS (1989)

Released on Earache Records.
Recorded and mixed at Morrisound Recording in Tampa, Florida.
Engineered by Tom Morris.
Produced by Digby Pearson and Morbid Angel.

David Vincent: Bass/vocals
Trey Azagthoth: Lead Guitars
Richard Brunelle: Lead Guitars
Pete Sandoval: Drums

01. Immortal Rites (4:03)
02. Suffocation (3:14)
03. Visions From The Dark Side (4:09)
04. Maze Of Torment (4:24)
05. Lord Of All Fevers & Plague (3:28)
06. Chapel Of Ghouls (4:57)
07. Bleed For The Devil (2:23)
08. Damnation (4:10)
09. Blasphemy (3:31)
10. Evil Spells (4:13)

Forrás: intrenyet

Túri András

A ZSOLDOS - Vincente Segrelles

Egy képregény örök gyermek felnőtteknek

Néhány hete kölcsön kaptam pár képregényt. Az átlagember első nekifutásra ilyenkor valami egyszerű, bugyuta, füzetszerű dologra gondol, mint például a Pókember, a Batman, az X-Men és hasonló sorozatok. Azonban akik valóban ismerik a képregények világát, tudják, hogy ezeknél sokkal komolyabb, igényesebb művek is vannak ebben a stílusban. A fent említett, és az azokhoz hasonló képregények gyermekeknek valók, nem sok színt és árnyalatot használnak, sokkal kontrasztosabbak, egyszerű a történetük. Amelyeket én kaptam most kölcsön, azok meg sem közelítik ezek színvonalát, mivel mindhárom képregény felnőttekhez, de legalábbis 18 év felettiekhez szól.

Az első, amelyet itt be szeretnék mutatni, Vincente Segrelles munkája, címe: A zsoldos. A Norma kiadó gondozásában jelent meg magyarul, 1989-ben, tehát nem egy mai darab, viszont annál szebb. Már a borítón is jól látható, hogy fantasy, és egy ennek megfelelő festmény díszelge rajta. Fellapozva rögtön feltűnik, hogy nem csak a borító, hanem az egész képregény festményekből áll. Minden egyes képkocka egy-egy igényesen kidolgozott kis festmény. Ráadásul általában a szemnek kellemes, pihentető színeket és árnyalatokat használ. Egyszóval a megjelenés remek!

A történet viszont kissé sekélyes, sok klisével,

bár azért van egy-két meglepő fordulat. Ez az első rész, de tudomásom szerint magyarul nem is jelentek meg a folytatások. (Összesen 13 rész készült el.) A világ azonban, ahol a történet játszódik, elég egyedi és érdekes ahhoz, hogy egyhuzamban kiolvassa az ember.

Az író nem lacafacázik, rögtön a történet közepébe vág, s már a második oldalon "belebotlik" a főhős egy meztelen nőbe. Gyanítható, és később be is bizonyosodik, hogy nem ez az egyetlen nő szereplő.

Érdekes az alakok megjelenítése is. A zsoldos természetesen egy erőteljes, duzzadó férfi, akinek azonban szellemi képességei erősen korlátozottak, bár leleményességével többször kiségti magát és a megmentendő hölgyeket a bajból. A nők ábrázolása általában és szerencsére nem az anorexia mintapéldányai. Mindegyik jó húsban van, elől és hátul is kellemes, arányos méretekkel rendelkezik - erősen idealizáltak.

A képregény szerkesztése alapvetően egyszerű, téglalap alakú képekkel operál, amelyekből ritkán lóg ki valami. Így viszont a képsor és a történet jól követhető marad, egyértelmű mi után mi következik.

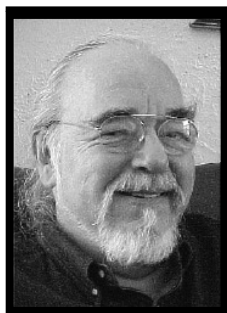
Lényegében ez egy jófajta, régi stílusú olvasni és nézni való, amely kellemes néhány tizpercet tud nyújtani annak, aki a kezébe veszi.

Egyéb érdekességek a <http://www.antikvarium.hu> oldalon.

Képek a <http://www.net-cafe.hu> oldalon.

Az alkotó hivatalos oldala: <http://www.segrelles.com>

Jimmy Cartwright

Hosszú és fájdalmas betegség után, 69 éves korában, március 4-én reggel, otthonában elhunyt Gary Gygax, amerikai író és a szerepjátékok atyja.

A szerepjáték-guru már az 1960-as évek végén szenvedélyesen rajongott a hadijátékokért. Egy ilyen játék szabályrendszerének általa is továbbfejlesztett változata LGTSA Medieval Military Miniatures Rules címen megjelent az International Federation of Wargamers havilapjában. Néhány évvel később ennek továbbfejlesztéseként megjelent egy önálló játék Chainmail címen 1971-ben a Guidon Games kiadásában.

Az igazán nagy dobás azonban 1974-ben látott napvilágot Dungeons & Dragons néven, a Gygax és csapata által megalapított TSR (Tactical Studies Rules) gondozásában. A cég gyorsan naggyá és sokáig egyeduralmúvá vált a szerepjáték-piacon.

Elhunyt Gary Gygax

Útját azonban nem csak játékok és különböző fantáziavilágok fémjelzik, hanem önálló regényei, novelláskötetei is jelentek meg.

Az általa megalkotott világok nem csak a fantasy irodalom kedvelőinek fantáziáját ragadták meg. Több számítógépes játék (sorozat) is merített a D&D világából, sőt, a TSR-nek saját számítógépes játékokat fejlesztő és kiadó részlege is volt.

Felesége, Gail Gygax elmondta, hogy férjének többek között régóta tartó hasüregi aneurizmája is volt. Elmondta az is, hogy sokat jelentett neki, ha olyan emberekről hallott, akik az ő hatására lettek orvosok, ügyvédek, rendőrök. Nagyon élvezte ezeket a beszámolókat.

Élettja és munkássága a wikipédián: http://en.wikipedia.org/wiki/Gary_Gygax

Élete során hat gyermeke és hét unokája született, s két felesége volt.

Emlékezzünk rá tisztelettel és szeretettel, aki mindvégig megőrizte gyermeki, játékos lelkét.